

אָבֶל על עורלה

שיר אבֶל על עורלה

לא מִלְנוּ אוֹתָךְ.
שְׁמוֹנֶה יָמִים חֲכָתָה הַמְשַׁפָּחָה לָדָם.
הַשְׁעוֹן דָּפֶק, לֹא תִקְתֶּק.
צַעֲקוּ, לִקְרֹא לָךְ מִחֲמַד,
אֲמַרְתִּי, גַּם אוֹתוֹ מָלוּ.
הַבְּרַחְנוּ אוֹתָךְ מֵהָאָרֶץ,
בֵּין גּוֹיִים,
יְלָדִים עַרְלִים עִירָמִים
רָצִים בְּגִנוֹת מְשֻׁחָקִים.
לֹא פָחַדְנוּ.
יָדַעְנוּ שְׂאִישׁ לֹא יִרְאֶה אוֹתָךְ
בְּמִלְתַּחוֹת בְּצָבָא.
נִשְׁאִיר אוֹתָךְ שָׁלֵם,
לֹא מַדְמִם לְאֲדָמָה.
אָבֶל הָרוּפָאִים אָמְרוּ צָרִיךְ לַחֲתוֹךְ,
וּבִשְׁפָּה זָרָה, בְּלִי רַבָּנִים וְקַרְבָּנוֹת, עֲדִין.
וְאֲנִי הֵייתִי צָרִיכָה לְהַנִּיחַ לָךְ
לְהַתְּפֹשֵׁט, לְהַתְּפֹס
וְלֹא לְדַעַת
אִם הִצַּלְחָתִי לְשֹׁמֵר עָלֶיךָ מֵהַקְלָלָהּ.

בדידות בארץ זרה

איננה דומה לבדידות שהכרתי.
היא איננה נכללת תחת
ההגדרה המלוונית של "בדידות".
היא דבר אחר.
שאיש לא ידבר בשמה.
שתותר לבדה, ללא מכרים,
מבלבלת, נטושה,
רק היא וילדיה.
שתטע את עצמה באדמה הזרה,
החומה-שחרה,
בין גני הילדים והפארקים
והנהרות והמים חסרי הסוף.
שתטבע בכל הטוב הזר הזה,
בפתייתי השלג המרהיבים,
בקרח החלקלק.
שתאבד בו-זמנית ומבחירה
את לשונה, את משפחתה, את חבריה,
ותותר אותו הדבר,
רק עם הגב קדימה ועם
הפנים לאחור.